Я люблю тебе в щасті і в горі,
Серед весен і посеред зим.
І нехай язики злі говорять
Небилиці між блудом лихим,
Я не зможу тебе розлюбити
Ні в розвагах, ні в тихім жалю.
Під одною зорею нам жити,
Де я квітами долю стелю,
Де гойдають розбурхані хвилі
Між рожевих життя узбереж
Наші мрії наївні і милі,
Що не мають кінця ані меж.
Нам судилось усього потроху:
Було горя, як в досвітка рос;
Наші думи, немов скоромохи,
Мандрували на поклики гроз;
Ми шукали себе серед неба,
Присягались у хорі вітрів
І картались, коли без потреби
Нами правив непрошений гнів.
Я люблю тебе. І не зрікаюсь
Ні цих слів, ні своїх почуттів.
Тільки смутком далеким лунає
Голос нами вже пройдених днів.
Але вірю: в життєвім огромі
Ще відпустить фортуна нам шанс,
І зазнов в солов'їному громі
Ми пізнаємо наш ренесанс.